

GEBOORTE

„Nou behoorlijk marcheren, hè?” zei hij tot den korporaal en gaf de maat aan:

„Eén-twee-drie-vier! Eén-twee-drie-vier! Links. . . links. . . links!” Maar de korporaal slofte voort zonder enig begrip.

„Ja, dan zo maar, we zijn ontsnapt. Goed. Nu slapen zij ginds. Als de zuster het hemeltje maar sluit. De maan schijnt er zeker juist op. Sommige mensen zijn er gevoelig voor. Dag kindje! Zou het met het duimpje in de mond liggen? Dag kindje, kijk eens naar pappie! Hahaha!” Het rode gelaat glom oranjeachtig in het maanlicht, dat hen met onsoldateske vrijheid bescheen.

En eerst nu verwonderde de sergeant zich over korporaal Spa. Hij keek hem van terzijde aan. Shellshock! Even flitste hem de armstomp door de geest van den trouwhartigen soldaat, en opnieuw klom iets in zijn keel omhoog, het bleef achter zijn huig dansen. Maar nu om den strompelenden kameraad.

„Jezus!” riep hij uit, „hij is werkelijk gek geworden!”

Zou hij weer genezen? Was een vrolijke jongen, hartelijk, eerlijk.

Hij nam hem bij de arm, en hij voelde hoe pijnlijk zijn voeten waren. Doorgelopen, natuurlijk.

Hij slikte een poos om het dier in zijn keel weg te krijgen. Het lukte tenslotte, maar het verhuisde naar de maag en wilde van daar weer omhoog klimmen.

De weg was lang: een kloof tussen duistere bomen, waarvan alleen de uitstekende takken zilverachtig wiegden.

„Waar zijn de jongens eigenlijk? Straks zijn we afgesloten, zal je zien, zijn veel te laat! Nu, misschien. De jongens moeten in elk geval mijn kindje zien!”

Hij glimlachte weer.

„Korporaal Spa! jij gaat ook mee, straks als de soesa is afgeloopen, kom je bij ons logeren. Ik zal het vast leren zeggen: Dag, ome Piet!, en als je komt groet het model, reken naar! Wat denk je, zou het ook rossig zijn, net als ik?”

De korporaal strompelde voort.

„Rossig, net als ik,” dacht de sergeant, „o vast, natuurlijk lijkt het op mij. Een beetje tenminste. Misschien de neus niet. Dat was wel goed.”

Hij betastte onbewust zijn wat grove neus, gezwollen door zonnebrand.

„Kindje, zeg eens: dag pappie!”

„Halt!”

De sergeant schrok op. Een patrouille kwam van de berm. Bajonetten glinsterden met blauwe glans.